

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/33/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013201695
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201695.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: K. H., bytom H., právne zastúpený: JUDr. Jindřich Stoszek, advokát so sídlom Černyševského 26, Bratislava, proti žalovanému: Generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ŠbPO-147/2-288/2013 zo dňa 18.07.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/223/2013-83 zo dňa 28. júla 2015, v spojení s opravným uznesením č. k. 5S/223/2013-106 zo dňa 18. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/223/2013-83 zo dňa 28. júla 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 5S/223/2013-106 zo dňa 18. februára 2016 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.
Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku rozhodnutia podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ŠbPO-147/2-288/2013 zo dňa 18.07.2013, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3801 zo dňa 25.04.2013 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“) o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že v prvom rade sa musel vysporiadať s námietkou žalobcu, či repatriácia na územie Slovenskej republiky bola v rozpore s legislatívou, ktorá upravuje žalobcov misijný pobyt, pretože repatriáciou na územie Slovenskej republiky za účelom disciplinárneho konania bol odňatý spod právomoci svojho veliteľa.

K tomu uviedol, že žalobca bol repatriovaný na územie Slovenskej republiky na základe nariadenia náčelníka Štábu pre operácie Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „OS SR“) č. ŠbO-64-86/2013-OROMZ/CRO z 15.04.2013. Podľa čl. 22 a nasl. Organizačného poriadku platného od 01.03.2013, náčelník Generálneho štábu OS SR riadi operácie mimo územia Slovenskej republiky. Podľa prílohy č. 1 k služobnému predpisu hlavného veliteľa OS SR č. 1/2010 o rozsahu disciplinárnej právomoci a o podrobnostiach o udeľovaní disciplinárnych odmien a ukladaní disciplinárnych opatrení, má náčelník Generálneho štábu OS SR disciplinárnu právomoc voči profesionálnym vojakom v rámci jednotlivých misií, preto túto námietku považoval za neopodstatnenú.

Krajský súd k námietke žalobcu, že žiadosť o skončenie služobného pomeru podal pod hrubým nátlakom a vyhrážkami uviedol, že sa s týmto tvrdením žalobcu nestotožňuje.

Krajský súd uviedol, že si vypočul dva audiozáznamy, jeden ktorý predložil žalovaný a tento ho aj vyhotovil, a druhý ktorý predložil žalobca k žalobe, a zistil, že priebeh vyšetovania údajného porušenia povinností profesionálneho vojaka, ktoré sú upravené v § 119 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z.z.“) prebiehalo formou kladenia otázok zo strany členov komisie a odpovedí žalobcu, v dňoch 19.04.2013 a 22.04.2013. Z audiozáznamu nevyplýva, že by na žalobcu bol zo strany členov komisie vyvíjaný nátlak a bolo vyhrázané. V audiozázname zo dňa 19.03.2013 sa uvádza, že žalobca si na konanie môže zabezpečiť advokáta. Rokovanie komisie so žalobcom bolo dňa 19.03.2013 prerušené a pokračovalo 22.04.2013, t. j. po dvoch dňoch kedy mal žalobca dostatok času na rozmyslenie či v ozbrojených silách SR zotrúva. Pri personálnom pohovore žalobca uviedol, že dôvodom jeho žiadosti sú zmeny v jeho osobnom živote. Žalobca podal písomnú žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru, ktorú vlastnoručne popísal.

Krajský súd konštatoval, že vyslovenie názoru žalobcu, ktorý napísal dňa 12.04.2013 na facebook ministra obrany „... že pán minister Galko sa o vojakov staral na rozdiel od tohto pána, ktorý demoralizuje a decimuje armádu...“ nie je v súlade s čl. 4 ods. 2, čl. 2 ods. 5 a čl. 1 ods. 4 Etického kódexu, s § 119 ods. 2 písm. g/, i/ zákona č. 346/2005 Z.z. Zdôraznil, že žalobca bol profesionálnym vojakom, ktorý aj mimo výkonu štátnej služby sa má zdržať konania, ktoré by narušilo vážnosť a dôveru ozbrojených síl a toto jeho vyjadrenie nie je možné považovať za uplatnenie si práva na slobodu prejavu.

Krajský súd k námietke žalobcu, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného nespĺňa náležitosti odvolacieho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutia žalovaného bolo vydané v súlade s § 3 ods. 2, § 32 ods. 1, § 33 ods. 2, § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a spĺňalo náležitosti § 46, § 47 ods. 1 a 3 Správneho poriadku.

Z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho spisu krajský súd nezistil, že by v konaní boli porušené procesné práva žalobcu, ako účastníka konania. Prepustenie zo služobného pomeru je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenie služobného vzťahu profesionálneho vojaka voči štátu, je následkom určitého správania profesionálneho vojaka, ktoré zákon definuje ako nezlučiteľné s ďalším trvaním služobného pomeru k ozbrojeným silám. Zákon č. 346/2005 Z.z. ustanovuje vyššiu mieru zodpovednosti a kladie na vojakov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Neúspešnému žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Namietal porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, a to odňatím jeho práva aby vo veci rozhodoval zákonný sudca. V

priebehu konania došlo k výmene dvoch sudcov senátu, ktorému bola vec pridelená. Podľa názoru žalobcu ide o porušenie ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého účelom je zaručiť prístup k súdu a rovnaké právne postavenie v konaní pred súdom každému, kto žiada o ochranu tých svojich záujmov chránených právnym poriadkom, ktoré štát zveril do právomoci orgánov súdnej moci (II. ÚS 26/96).

Poznamenal, že presne nezistený deň napísal na facebook Ministra obrany Slovenskej republiky svoj názor, že „... pán minister Galko sa o vojakov staral na rozdiel od tohto pána, ktorý demoralizuje a decimuje armádu ...“ Z výroku považoval za potrebné uviesť, že:

- a) bol síce odoslaný na voľne prístupný facebook ministra obrany Slovenskej republiky, ale žalobca priznáva, že bol autorom tejto kritiky/nemenoval adresáta kritiky,
- b) z obsahu kritiky vyplýva, že táto smeruje na adresu politického postu - teda politika na mieste k tomu určenom, účelom facebook-u predsa nie je iba pozitívna odozva,
- c) ide nepochybne o uplatnenie práva na slobodu prejavu zaručených ústavou a práv vyplývajúcich z ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z.
- d) príspevok žalobcu je prostý invektív, vulgarít a nemôže byť vnímaný ako pohoršujúci, difamujúci alebo inak závadný - vyjadruje v ňom svoj názor občana na politika,
- e) príspevok bol odoslaný na facebook ministra obrany Slovenskej republiky, kde sa očakávajú vyjadrenia a stanoviska občanov - napokon za týmto účelom bol aj zriadený- teda nešlo o nejaké neoficiálne, pokútne hanobenie. Minister obrany je politický reprezentant, vedúci pracovník ústredného orgánu štátnej správy, jeho funkcia je oddelená od funkcie veliteľskej.

V tejto súvislosti ďalej uviedol, že facebook ministra obrany Slovenskej republiky je súčasť sociálnej siete, ktorý bol zriadený na to, aby občania naň vyjadrovali svoje názory, sťažnosti a postoje. Ide o facebook politika, verejného činiteľa, ktorý musí vo väčšej miere znášať aj kritické postoje. Kritika sa týka jeho činnosti a fungovania rezortu pod jeho vedením. Kritika zrovnáva jeho prácu s prácou jeho predchodcu.

Ďalej namietal, že krajský súd sa nevyporiadal s argumentáciou žalobcu, že komisia, ktorá prejednávala jeho kritiku politika nemá v zákone žiadnu oporu. Krajský súd nezistil kto komisiu ustanovil, na akom základe, prečo, kto určil jej členov, podľa akého kľúča a najmä na akom právnom základe. Na jednej strane žalovaní tvrdia, že išlo o preskúmanie konania žalobcu titulom disciplinárneho poriadku a na strane druhej komisia rieši personálne otázky. Závery prvostupňového súdu, že rokovanie komisie prebehlo pokojne, bez nátlaku je v rozpore s obsahom rokovania - prepisom jeho obsahu: „... Druhý deň riešime problém s rtn. H. my sme počas prestávky rozprávali, pán rtn. mi oznámil, že si podá žiadosť o ukončenie služobného pomeru, ktorú navrhne vedúcemu služobného úradu s tým, že navrhne náčelníkovi Generálneho štábu, aby sme nedávali podnet na orgány činné v trestnom konaní ...“

Toto je podľa žalobcu šlabikárový prípad psychického nátlaku. Navyše funkcionári takzvanej komisie nemôžu obchodovať s vojakom, že vymenia jeho výpoveď zo služobného pomeru za beztrestnosť. Ak tu bolo podozrenie, že spáchal nejaký trestný čin, bolo ich povinnosťou toto oznámiť orgánom činným v trestnom konaní a dať mu tak napokon možnosť brániť sa voči obvineniu a nie tieto svoje subjektívne názory používať na jeho zastrašovanie / ad § 340 Tr. Zák./.

Ďalej namietal, že mu bol predložený text výpovede, ktorý nevypracoval, sami ho pripravili, čo takisto dokresľuje nátlakový charakter ich konania - sofistickovanú prípravu nátlaku v snahe docieľiť to, aby preľaknutý vojak o veci nepremýšľal a konal skratovite a v pude sebazáchovy. To jednoznačne preukazuje, že nešlo o jeho slobodné rozhodnutie a prejav slobodnej vôle. Tomu napokon zodpovedá aj fakt, že dôvody výpovede sú vymyslené a nepravdivé. Ak by mal takéto dôvody, sám by žiadal o repatriáciu a personálne otázky by sa riešili na základe jeho iniciatívy a nie iniciatívy komisie.

Zastával názor, že boli bezprecedentným spôsobom pošliapané základné ľudské práva žalobcu ako občana a jeho vojenská česť. Služba vlasti nie je ľahká, najmä keď je vykonávaná mimo územia Slovenskej republiky, na misie idú najlepší z najlepších, pričom so žalobcom sa zaobchádzalo ako s

potencionálnym zločincom.

Iná by bola situácia, ak by vojaci nemali priznané volebné právo. Ak im ho však ústava priznáva, potom majú právo vyjadrené v čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky. To prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil a ignoroval. Treba si uvedomiť hroznú podstatu celej veci - žalobca bol psychickým nátlakom vyhodnený z armády z dôvodu svojich politických názorov, ktoré si dovoľil oficiálne vyjadriť na mieste k tomu určenom, pričom nezákonne zriadená vyšetrovacia komisia označila jeho názory za kriminálny delikt a nepriamo mu hrozila trestným oznámením. Ani mu len nebolo naznačené akého sa dopustil protiprávneho konania a podľa akého zákona.

Na základe horeuvedených argumentov a skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil napadnuté rozhodnutie a vyhovel návrhu žalobcu a navrhovateľovi priznal trovy prvostupňového aj odvolacieho konania v sume 510,51 Eur.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v podanom odvolaní uvádza tie isté skutočnosti, aké uviedol už v priebehu správneho konania ako aj v podanej žalobe. Žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia správneho orgánu alebo na zmenu zamietavého rozsudku krajského súdu.

Na základe doposiaľ uvedených dôvodov ako aj v spojitosti s vyjadrením k žalobe zo dňa 13. októbra 2014 v znení jeho doplnenia z 30. januára 2015, ktoré žiadal, aby súd považoval za súčasť tohto vyjadrenia, bol toho názoru, že správny orgán 1. stupňa, žalovaný, ako aj prvostupňový súd postupovali správne a v súlade so zákonom. Krajský súd v predmetnej právnej veci správne rozhodol, keď žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, správne právne posúdil vec a vydal zákonné rozhodnutie. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa

Rozhodnutím správneho orgánu 1. stupňa bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. z dôvodu, že požiadal o skončenie služobného pomeru pred uplynutím doby uvedenej v odseku 1 písm. i) až k). Služobný pomer žalobcu sa skončil dňom doručenia personálneho rozkazu žalobcovi, t. j. 25. apríla 2013. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že riaditeľ personálneho úradu dňa 24.04.2013 obdržal žiadosť o prepustenie žalobcu z dôvodu uvedenom v § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005. Pred vydaním rozhodnutia vo veci sa zaoberal žiadosťou žalobcu o prepustenie, v ktorej žalobca uviedol, že v súlade s § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. žiada o skončenie služobného pomeru prepustením z vážnych rodinných a osobných dôvodov. Ďalej uviedol, že tieto dôvody bude špecifikovať pri personálnom pohovore. Z návrhu na prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorý spracoval dňa 24.04.2013 veliteľ dopravného krídla Kuchyňa vyplýva, že dôvody podania žiadosti žalobcom sú radikálne zmeny v jeho osobnom živote a zároveň uviedol, že nežiada o personálny pohovor o riaditeľa personálneho úradu. Pri posudzovaní žiadosti bolo zohľadnené stanovisko veliteľa dopravného krídla Kuchyňa, ktorý zaujal kladné stanovisko k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru.

Ustanovením § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. je ponechané na úvahe vedúceho služobného úradu, či bude mať za to, že profesionálneho vojaka prepustí, alebo nie. Vzhľadom na dôvody uvádzané v žiadosti o prepustenie z 22.04.2013 - vážne rodinné a osobné dôvody, ako aj vzhľadom na to, že žalobcom vykonávanú funkciu bolo možno odsadiť iným profesionálnym vojakom z radov príslušníkov OS SR, bolo žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru žalobcu personálnym rozkazom č. 3801 z

25.04.2013 v plnom rozsahu vyhovené.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Dňa 18.07.2013 bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa potvrdené. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa stotožnil s postupom riaditeľa personálneho úradu, ktorý pri posudzovaní žiadosti žalobcu považoval za podporné stanovisko veliteľa útvaru, ktorý ho navrhol prepustiť zo služobného pomeru vojaka, vzhľadom na radikálne zmeny v jeho osobnom živote, nakoľko žalobcom vykonávanú funkciu je možné obsadiť iným profesionálnym vojakom z radov príslušníkov OS SR.

Postup správneho orgánu 1. stupňa považoval za súladný so zákonom, Správnym poriadkom a so základnými zásadami konania a nezistil dôvody na zrušenie alebo zmenu rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednoducho (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. apríla 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. služobný pomer profesionálneho vojaka môže skončiť prepustením, ak požiadal o skončenie služobného pomeru pred uplynutím doby uvedenej v ods. 1 písm. i/ až k/.

Podľa § 70 ods. 5 zákona č. 346/2005 Z.z., žiadosť podľa odseku 2 písm. a) môže profesionálny vojak vziať späť len s písomným súhlasom vedúceho služobného úradu, ktorý je oprávnený vo veci rozhodnúť.

Podľa § 72 ods. 1 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z.z. o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. a/ až h/, n/ a o/, § 70 ods. 2 a § 71 vedúci služobného úradu rozhodne bezodkladne, najneskôr do dvoch mesiacov odo dňa, keď zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol.

Podľa § 72 ods. 2 zák. č. 346/2005 Z.z. v lehotách podľa ods. 1 sa musí rozhodnutie o prepustení profesionálnemu vojakovi doručiť, inak je neplatné.

Podľa § 81 zák. č. 346/2005 Z.z. na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ŠbPO-147/2-288/2013 zo dňa 18.07.2013, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania

skúmal odvolacie dôvody žalobcu najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že dňa 23.04.2013 bola doručená správne orgánu 1. stupňa žiadosť o prepustenie podaná žalobcom, ktorou v súlade s § 70 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. žiadal o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z vážnych rodinných a osobných dôvodov s tým, že tieto dôvody bude bližšie špecifikovať pri personálnom pohovore.

Námietku žalobcu, týkajúcu sa porušenia základných ľudských práv žalobcu na spravodlivý proces odňatím jeho práva aby vo veci rozhodoval zákonný sudca, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V priebehu konania došlo k výmene dvoch sudcov senátu, avšak zo zákonných dôvodov. K zmene prvého člena senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval v predmetnej veci došlo z dôvodu vydania Opatrenia predsedu krajského súdu Spr. 3012/15 zo dňa 04.06.2014, ktorým tento rozhodol o prikázaní veci inému členovi senátu na základe podanej námietky zaujatosti. Následne, na pojednávaní dňa 28.07.2015 došlo k zmene v zložení senátu z dôvodu neprítomnosti člena senátu a k jeho zastúpeniu zákonným sudcom zo zastupujúceho senátu 6S, čo vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní (č. 1. 79).

Námietky žalobcu týkajúce sa komisie, ktorá prejednávala podozrenie z porušenia služobnej disciplíny žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Rovnako za nedôvodné považuje námietky žalobcu, týkajúce sa údajného podania výpovede pod nátlakom a z vymyslených dôvodov.

Z administratívneho spisu vyplýva, že náčelník Štábu pre operácie Generálneho štábu OS SR nariadením č. ŠbO-64-86/2013-OROMZ/CRO z 15.04.2013 nariadil vyslanie žalobcu na zahraničnú služobnú cestu na územie Slovenskej republiky z operácie OSN UNFICYP na Cypre. Dôvodom bola nevyhnutná osobná prítomnosť žalobcu na prešetrení údajného porušenia základných povinností profesionálneho vojaka OS SR v zmysle § 119 písm. a) až u) zákona č. 346/2005 Z.z.

Z prílohy č. 1 k služobnému predpisu hlavného veliteľa Ozbrojených síl SR č. 1/2010 o rozsahu disciplinárnej právomoci a o podrobnostiach o udeľovaní disciplinárnych odmien a ukladaní disciplinárnych opatrení vyplýva, že náčelník Generálneho štábu OS SR má disciplinárnu právomoc voči profesionálnym vojakom v rámci jednotlivých misií. Odvolací súd má rovnako ako krajský súd za to, že náčelník Generálneho štábu bol oprávnený na vydanie predmetného nariadenia. Následne dňa 19.04.2013 a 22.04.2013 na Generálnom štábe OS SR žalobca podával vysvetlenie vo veciach zverejnených na sociálnej sieti pred komisiou zvolanou za účelom šetrenia podozrenia z porušenia služobnej disciplíny žalobcom. Výsledkom tohto šetrenia boli odporúčania komisie adresované náčelníkovi Generálneho štábu OS SR.

Z audiozáznamov, ako aj z písomného prepisu výpovede žalobcu pred komisiou, rovnako ako krajský súd, tak ani odvolací súd nezistil, že by bol na žalobcu vyvíjaný hrubý nátlak, nakoľko rokovanie komisie prebehlo pokojne, formou otázok a odpovedí. Zároveň bol žalobca poučený o Etickom kódexe profesionálneho vojaka s poukazom na vybrané ustanovenia Kódexu v súvislosti s jeho vyjadrením na sociálnej sieti. Ako vyplýva z audiozáznamu z 19. apríla 2013 žalobca mal možnosť zabezpečiť si na konanie advokáta. Nakoľko konanie prebiehalo dva dni- 19. a 22. apríla, žalobca v prípade ak sa cítil ohrozený údajným nátlakom členov komisie, žalobcovi nič nebránilo, aby sa druhý deň výsluchu zúčastnil aj so svojim právny zástupcom.

Žalobca pred komisiou dňa 22. apríla prejavil vôľu ukončiť služobný pomer. Zároveň uviedol, že po tomto nemá dôveru v ozbrojené sily a že si podá žiadosť do civilu. Žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru v zmysle § 70 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. podaná žalobcom dňa 22.04.2013, z osobných a rodinných dôvodov je vlastnoručne žalobcom podpísaná.

Ustanovenie § 70 ods. 2 písm. a) predmetného zákona má fakultatívny charakter a ponecháva na úvahe vedúceho služobného úradu, či bude mať za to, že profesionálneho vojaka prepustí alebo nie. Vedúci

služobného úradu má zo zákona, konkrétne z § 72 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. povinnosť rozhodnúť o prepustení profesionálneho vojaka bezodkladne, čo aj správny orgán 1. stupňa dodržal. Vedúci služobného úradu správne vychádzal pri svojej úvahe aj z návrhu na prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorý spracoval dňa 24.04.2013 veliteľ dopravného krídla Kuchyňa. Žiadosť odporúčal realizovať a dôvodil tým, že žalobca ako dôvody podania žiadosti uviedol radikálne zmeny v jeho osobnom živote a zároveň uviedol, že nežiada o personálny pohovor u riaditeľa personálneho úradu. Tento návrh bol podpísaný po oboznámení sa s ním aj žalobcom.

Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že z Personálneho rozkazu riaditeľa personálneho úradu OS SR č. 3720 z 23.04.2013, ktorým bolo žalobcovi zmenené miesto výkonu štátnej služby z doterajšieho miesta výkonu štátnej služby vo vojenskej operácii OSN UNIFICYP na Cypre, do miesta výkonu štátnej služby Kuchyňa, je zrejmé, že záujem na zmene miesta výkonu štátnej služby služobným úradom vyplývala z listu žalobcu zo dňa 15.04.2013, ktorý adresoval ministrovi obrany Slovenskej republiky, kde uviedol, že v jeho osobnom živote nastali radikálne zmeny, pričom vzdialenosť mu ich neumožňuje riešiť osobne.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi prejednaným údajným porušením základných povinností profesionálneho vojaka komisiou a prejavom vôle žalobcu ukončiť služobný pomer. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že text výpovede nevypracoval on a že nešlo o jeho slobodné rozhodnutie a prejav slobodnej vôle, ale k podaniu výpovede bol donútený, a uvedené nevyplýva ani z výsledkov dokazovania vykonaného správnymi orgánmi a krajským súdom.

Záverom odvolací súd poukazuje na to, že žalobca mal v zmysle § 70 ods. 5 zákona č. 346/2005 Z.z. možnosť žiadosť o skončenie pracovného pomeru, ktorú ako tvrdí žalobca podal údajne pod nátlakom, vziať späť s písomným súhlasom vedúceho služobného úradu, oprávneného vo veci rozhodnúť. Žiadosť o späťvzatie svojej žiadosti žalobca nepodal.

Vzhľadom na vyššie uvedené, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie krajského súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za vecne správne. Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. nakoľko žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.